

ραδείγματα είχε τόσον άφθονα ! Αί σιδηραί ράβδοι των τράμ έξαφνα, πάντοτε τοποθετούται ούτως, ώστε ναφίνου μεταξύ των εν μικρόν κενόν. Το κενόν αυτό πληροῦται σχεδόν τὸ καλοκαίρι, όταν αὶ ράβδοι θερμαίνονται πολύ. Ἄν ἦσαν ἐντελῶς ἐνωμένα, μετὴν αὐξήσιν τοῦ ὄγκου δὲν θὰ ἐχωροῦσαν πλέον εἰς τὴν γραμμὴν καὶ θανεντινάσσοντο στρεβλωμένα. Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

Ο ΨΑΡΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 158.)

Ἡ μαγνητικὴ δύναμις, ἡ μυστηριώδης, ἡ ὁποία διὰ μέσου ἀπεράντων ἀποστάσεων, ὑπεράνω βουνῶν καὶ θαλασσῶν, σύρει τὰς ἐκλεκτὰς ψυχὰς πρὸς τὸ ἅγιον χῶμα τῆς Πατρίδος, εἴλκυε καὶ τὸν Βαρβάκην πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Λόγοι ὑγειίας τὸν ἔκαμαν δὲ μετοικήσῃ εἰς τὴν εὐέρον πόλιν τῆς Ἀζοφικῆς, τὸ Ταιγάνιον. Εἰς τὸ Ταγανρόκ, ὅπως λέγουσιν αὐτὸ οἱ Ρῶσοι, ἤρχοντο πολλοὶ Ἕλληνες εἴτε χάριν ἐμπορίου εἴτε διὰ τὴν ἐγκατασταθῆν ὀριστικῶς. Ρωσικὰ δὲν ἤξευρον, ἑλληνικὴ ἐκκλησία δὲν ὑπῆρχε, καὶ οἱ Ἕλληνες ἠναγκάζοντο μὲν βαθεῖαν λύτην των, νὰ στεροῦνται τὴν θεῖαν μυσταγωγίαν.

Ὁ Βαρβάκης μετ' ἐπιμονῆς ἤγε μόνος κτίζει μεγαλοπρεπῆ λιθοκτιστὸν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸν μυχὸν τῆς Ἀζοφικῆς οἱ ξενητευμένοι ἤκουον μετ' ἄλλων ἱερὰς καταλύσεις—θρησκευτικῆς συγχρόνως καὶ ἐθνικῆς—τὴν λειτουργίαν εἰς τὴν ποθητὴν μητρικὴν γλῶσσαν.

Ὁ Βαρβάκης, ἐπινοητικὸς καὶ εἰς τὴν εὐεργεσίαν ὅπως καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν ἀγαθοεργίαν ταύτην κατέστησε μέσον πρὸς ἄλλαν ἀγαθοεργίαν. Ὁλόγυρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔκτισεν ἄλλα κτίρια, μετέβαλε τὴν ἐκκλησίαν εἰς μοναστήριον, τὸ διεκδόμησε πλουσιοπαρόχως, ἐδώρησεν εἰς αὐτὴν κτήματα καὶ εἰσοδήματα καὶ, ἐξοδεύσας ἐν ἔλῳ 600,000 ρούβλια, τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Παναγίον Τάφον. Αὐτοκρατορικὸν Διάταγμα ὥριζε νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων νὰ στέλλῃ Ἕλληνα ἀρχιμανδρίτην εἰς τὸ Ταιγάνιον διὰ τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν, τὰ δὲ πλοῦσια εἰσοδήματα τοῦ Ἱεροσολυμοῦ ν' ἀποστέλλονται εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν πρὸς συνδρομὴν τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ὁ Βαρβάκης ἴδρυσε σχολεῖα διὰ νὰ μαθάνουν γράμματα τὰ παῖδια τῶν ξενητευμένων Ἑλλήνων. Ἐστειλε χίλια φλωρία εἰς τὸν Θεόδωρον Ράλλην, ἐμπορευόμενον εἰς τὴν Βιέννην, διὰ νὰ βοηθήσῃ πτωχοῦς, σπουδαστὰς καὶ ἐκδότας ἑλληνικῶν περιοδικῶν καὶ βιβλίων. Βῆκοι χιλιάδας γρόσια ἐδώρησεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Χίου, τὸ ὁποῖον ἤμαζεν

κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καὶ εἰκοσιν ἄλλας χιλιάδας εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς ἰδίας πόλεως.

***

Ἄλλὰ πῶς ἀπὸ τὸν μυχὸν τῆς Ἀζοφικῆς ἐσυλλογίσθη ὁ Βαρβάκης τὴν ὠραίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὸν «Πλευστὸν εὐώδη κήπον» τῆς Ἰωνίας; Μῆπως διότι ἦτο γείτων τῶν ἀγαπητῶν τοῦ Ψαρῶν; ἢ μήπως διότι τὸν συνέδεε μετ' αὐτὴν κάποιος ἱερὸς δεσμός;

Εἰς τὸ Ταιγάνιον εἶχε προσκαλέσει ὁ Βαρβάκης τὴν μητέρα του καὶ τοὺς στενωτέρους συγγενεῖς του. Ἡ εὐσεβὴς ψαριανὴ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βαρβάκη καὶ ἐδόξαζε ἡμέραν καὶ νύκτα τὸν Θεὸν διὰ τὸν ἡγεμονικὸν πλοῦτον τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν χριστιανικὴν του χρήσιν. Ἐμάνθανεν ὅτι ἐδώρει εἰς ἐκκλησίας πτωχῶν χωρίων ἱερὰ σκευή, ὅτι ἐστὼλε βοηθείας εἰς τὰς καλύβας τῶν πτωχῶν καὶ εἰς τὰς φυλακὰς—πολλάκις δὲν ἐδίσταζε νὰ τὰς πηγαίῃ καὶ μόνος του, — καὶ ἡ εὐλαβὴς ψυχὴ τῆς ἠσθάνετο ἀγαλλίασιν ὅταν τὸν ἔβλεπε πόσον ἀπλῶ, χωρὶς πομπῆν καὶ ἐπίδειξιν, μετέβαινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσέσῃ ταπεινά, ὡς ὁ πτωχότερος τῶν πτωχῶν, ἐνώπιον τοῦ Παντοδύναμου!

Ἡ εὐλαβὴς ψαριανὴ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς τῆς ἔχασε τὸ φῶς τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἐκλείσθησαν εἰς τὸν κόσμον ἄλλα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τῆς ἐστράφησαν μετ' ἀπασίαν δύναμιν πρὸς τὸ θεῖον φῶς. Ἐφόρεσε τὸ μοναχικὸν ἐνδυμα. Ἐκεῖθεν ὡδηγήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἔλαβε τὴν εὐλογία τοῦ Πατριάρχου. Ἐπειτα ἐκλείσθη εἰς ἐν μοναστήριον τῆς Χίου.

Αὐτὸς ἦτο ὁ ἱερὸς δεσμός ὁ συνέδων τὸν Βαρβάκην μετ' ἐκείνου «Πλευστὸν εὐώδη κήπον». Ἡ γηραιὰ καλογραῖα ἔφησεν ἐκεῖ ἔως τὸ 1821. Εἰς τὰς σφαγὰς τῆς Χίου ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν κρηουργήσῃ ζεῖμπέκικο γαταγάνι ἄλλ' ἀτρόμητοι ψαριανοὶ ὤρμησαν εἰς τὸ μοναστήριον, τὴν ἤρπασαν, τὴν ἐπέβιβασαν εἰς ψαριανὸν πλοῖον καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὸ ποθητὸν γενέθλιον ἔδαφος.

***

Ὅταν τὸ 1821 ἐβρόντησε τὸ ὄπλον τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Βαρβάκης ἦτο πολὺ γέρον. Ὡ! μετ' ὅταν λαχάραν θὰ ἐσυλλογίσθη τὰ νεανικά του χρόνια, τὰ χρόνια τῆς τόλμης καὶ τῆς παλληκαριᾶς εἰς τὸ Αἶγαῖον, καὶ πῶς θὰ ἐψιθύρισε μετ' στεναγμῶν:

— Ἄχ! καυμένα νῆατα!.. Ἄλλ' ἂν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὀρμήσῃ αὐτὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, γοργὸς καὶ κεραινοβόλος, ἦτο δυνατὸν νὰ στείλῃ ἐκεῖ καὶ ἰδικόν του, τὸν πλοῦτόν του.

Πρῶτα-πρῶτα ἐστρατολόγησεν ὅλους τοὺς ἀξιωμαχοὺς Ἑλλήνας τῆς Ἀζοφικῆς, τοὺς ἐφόδιασε μετ' ὅπλα, πολεμοφόδια καὶ χρήματα—καὶ μετ' ἐνθουσιασμῶν—καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ πολεμήσουν μετ' ἐκείνους τὸν Ἰψηλάντην.

Ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς χώρας τὰς πυρποληθείσας καὶ λεηλατηθείσας, ἐσύροντο εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν—τὴν ἀλλαξοπιστίαν καὶ τὴν ἀτίμωσιν—κατὰ χιλιάδας γυναῖκες, παρθέναι καὶ παῖδια. Ὁ Βαρβάκης ἔμαθεν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον—ἀτρόμητον εἰς τὸ καθήκον του ὑπὲρ τοῦ Γένους καὶ μετὰ τὸν ἀπαγχονισμὸν Γρηγορίου τοῦ Β'—ἐφρόντιζε μυστικὰ περὶ λυτρώσεως των, καὶ ἔστειλεν 100,000 ρούβλια πρὸς ἐξαγορὰν αἰχμαλώτων.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἣτις εἶχε μεταβληθῆ εἰς στρατόπεδον, δὲν ἐπερίσσευαν χεῖρα διὰ τὸ ἄροτρον καὶ τὴν σκαπὴν ἄλλὰ καὶ ὅπου ἐγένετο σπορά, πρὶν ἔλθῃ ὁ θερισμὸς ἐπρόφθανον συχνὰ τὰ ἐχθρικά στίφη καὶ ἐπυρπόλουσαν τὰ στάχυα. Οὐτε χρήματα ὑπῆρχον. Δυστυχία καὶ πείνα ἐδασάνιζε πολεμιστὰς καὶ γυναικόπαῖδα.

Ὁ Βαρβάκης ἔστειλεν εἰς τοὺς πεινασμένους ὀλόκληρα φορτία σίτου, μίαν δὲ φορὰν ἔστειλεν εἰς τὰ Ψαρά καὶ ὀλόκληρον φορτίον πυρίτιδος.

***

Ὅτε ἐφθασεν ἡ φοβερὰ εἰδησις τῆς καταστροφῆς τῶν Ψαρῶν, εὐρίσκειτο εἰς τὴν Βιέννην. Ἡ ἡρωϊκὴ νῆσος εἶχε καταστραφῆ ἔκ θεμελίων. Πολλοὶ γυναῖκες ὤρμησαν μετ' ἀπὸ τὰ τέκνα των εἰς τὰ κύματα διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν αἰχμαλωσίαν. Τὸ ἄνθος τῶν ψαριανῶν πολεμιστῶν εἶχε φονεῦθῃ εἰς τὴν μάχην ἢ εἶχε ἀνατιναχθῆ ἡρωϊκῶς εἰς τὸν ἄερα χιλιάδες γυναικοπαίδων εἶχον διασκορπισθῆ εἰς τὰς νήσους...

Ὁ Βαρβάκης δὲν ἐσυλλογίσθη πλέον τίποτε. Οὐτε τὸ αὐλικὸν ἀξίωμα του, οὐτε τὰ μεγάλα του συμφέροντα εἰς τὴν Ρωσίαν, οὐτε τὰ δύσκολα τότε θαλασσινὰ ταξείδια, οὐτε τὸ βαθὺ γῆρας τῶν σχεδὸν ὀγδοήντα χρόνων του. Ἐσυλλογίσθη μόνον ὅτι ἦτο Ἑλλην, Ψαριανός, Βαρβάκης. Ἀμέσως καταβαίνει εἰς τὴν Τεργέστην, φορτώνει ὀλόκληρα πλοῖα μετ' ἐνδύματα καὶ μετ' τροφὰς καὶ διευθύνεται εἰς τὸν τόπον τῆς πανωλεθρίας.

Ἄλλὰ τὰ Ψαρά, «ἡ ὀλόμαρη ράχη», τὰ κοσμοδοξασμένα Ψαρά ἦσαν ἔρημα σιωπῆ θανάτου ἐξετείνετο εἰς τὰ κενισμένα καὶ αἱματοβαμμένα ἐρεπία καὶ ὁ Βαρβάκης ἀπεβίβασθη εἰς Μονεμβασίαν.

Σπαρακτικὸν θέαμα παρουσιάσθη ἀμέσως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Γυναῖκες καὶ παῖδια ἐπεριπλανῶντο εἰς τὴν

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΤΟΥ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος, βοηθηθεὶς μυστικῶς καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν βοημῶν Βοδόγ, κατορθώσας νὰ ἐπιδώσῃ μίαν σπουδαίαν ἐπιστολήν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος πρὸς τὸν πρίγκιπα Μυράτ, νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς γενέθρας τοῦ Θαβῶρ καὶ νὰ τελεωθῆ ἡ προσίατην του Λουδοβικὸν Κορμαῦν, γάλλον λοχαγόν, ὁ ὁποῖος εἶχε κρατηθῆ ὑπὸ τῶν αὐστριακῶν αἰχμαλώτους εἰς τὸ Αὐστρ. — Τώρα πρόκειται νὰ ταπεινωθῇ δι' αὐτὰ τὰνδραγαθήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΓΑΛ ΤΗΣ ΛΕΑΣ

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐφθασε!

Ἰπὸ αὐτοσχέδιον σκηνήν, παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου Τέλλνιτς, τὸ ὁποῖον κατείχε ὁ λόχος του, ὁ λοχαγὸς Λουδοβίκος Κορμαῦς ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ στρατιωτικῆς κλίνης. Ὁ Τιάρκος, σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος, ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν τῆς σκηνῆς καὶ ἐκτύταζε τὸν προστάτην του, ὁ ὁποῖος διαρκῶς μετεκινεῖτο, μὴ δυνάμενος νὰ εὐρῆ ὕπνον.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ μικρὸς ἐσηκώνετο καὶ τῷ ἔδιδε νὰ πίνῃ.

— Εὐχαριστῶ, Τιάρκο, τῷ εἶπεν ὁ Κορμαῦς, τεινῶν τὸ ποτήριον, πού εἶχεν ἀδειασῆ. Χάρη εἰς τὰς σπουδαῖαις σου, εἰμὶ λιγὰκι καλλίτερα.

— Ἡ ὄψις σας τὸ δείχνει, λοχαγέ μου, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς· σὲ δύο μέρες θὰ εἴσθε ἐντελῶς καλά· ἔτσι εἶπεν ὁ γιατρός.

— Πρέπει νὰ γιατρευθῶ προτίτερα, ὑπέλαβεν ὁ Κορμαῦς μετ' ὀφλοεροῦς ὀφθαλμοῦς, διότι ἡ μάχη πλησιάζει. Ἐξηπλώθη πάλιν καὶ ἐσιώπησε. Τότε ὁ Τιάρκος ἐξήλθε σιγᾶ-σιγᾶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ ἐπῆγε νὰ μὲξῆ τὴν γίδαν του Λέαν, ἡ ὁποία ἐβόσκε δεμένη ἐκεῖ πλησίον εἰς ἓνα πάσσαλον.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Λουδοβίκος Κορμαῦς ἐπανεῖδε τὴν σύζυγόν του Λευκοθέαν εἰς τὴν Βιέννην, ὅπου ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας του, εἶχον παρέλθῃ τρεῖς ἐβδομάδες. Ὁ καιρὸς αὐτὸς εἶχε χρησιμοποιηθῆ καλά ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος. Ἐθριακόμενος ἐν τῷ μέσῳ δύο ἐχθρικοῦν στρατιῶν, ἀφ' ἑνὸς τῆς τοῦ Τυρόλου, ἀφ' ἑτέρου τῆς αὐστρωσ-

σικῆς, διοικουμένης ὑπὸ τῶν δύο Αὐτοκρατόρων, οἱ ὁποῖοι κατείχον τὴν Μοραβίαν, ὁ Ναπολεὼν ἐβάδισε κατ' αὐτῆς καὶ τὴν συνήγαγεν εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Αὐστρηλίτς.

Ἐντὸς τριῶν μηνῶν, οἱ στρατιῶται του εἶχον διατρέξῃ πεντακοσίας λεύγας.

Ἀναχωρήσας ἐκ Βιέννης, ὁ Κορμαῦς ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ λόχου του, ἀλλὰ, μολοντὶ εἰδοποίησε τὸν Ναπολέοντα περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, οὗτος δὲν τὸν εἶχε καλέσῃ ἀκόμη εἰς ἀκράσιν.

Ἐῖτε ἀπὸ τὸν φόβον του μήπως περιέπεσεν εἰς τὴν δυσμενείαν τοῦ Αὐτοκράτορος, ὡς μὴ ἐκτελέσας κατῶς τὴν ἐντολήν του, εἴτε ἀπὸ τὰς κακουλίας τῆς αἰχμαλωσίας του, ὁ λοχαγὸς ἔπεσε μετ' ὀλίγον ἀσθενῆς. Ἐν τούτοις ἠκολούθησε τὰ στρατεύματα, ἔλαβε μέρος καὶ εἰς τὴν μάχην τοῦ Χολμπρύν, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ Τέλλνιτς.

Ὁ Τιάρκος, πάντοτε ἀφωσιωμένος, εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν λοχαγόν, διότι ὑπεσχέθη εἰς τὴν Λευκοθέαν, ἡ ὁποία

εἶχε μείνῃ εἰς τὴν Βιέννην, νὰ τῇ φέρῃ ἐκάστοτε εἰδήσεις περὶ τοῦ συζύγου τῆς.

Ἡ ἀγάπη καὶ τῶν δύο πρὸς τὸν μικρὸν Βοημὸν, ἠβῆσαν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ὁ λοχαγὸς, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὸν παραμικρὸν φόβον πρὸς τὸ ἡρωϊκὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπιτύχῃ ὅτι δὲν εἶχε κατορθώσῃ αὐτός, ἐθαύ-

μαζεν ἀπεναντίας τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν δραστηριότητα πού εἶχεν ἀναπτύξῃ κατὰ τὴν δύσκολον ἐκείνην ἀποστολήν.

Ὁ Τιάρκος ἐξ ἄλλου ἐσοφίζετο κάθε τρόπον διὰ νὰ φαίνεται χρήσιμος πρὸς τοὺς εὐεργέτας του. Ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος ἐτρέφετο μόνον μετ' ἄλλαν, εἶχε φέρῃ μαζί του εἰς τὸ Τέλλνιτς καὶ τὴν Λέαν. Χάρη εἰς αὐτὴν, ἠμποροῦσε νὰ δίδῃ καθ' ἐκάστην καλὸν γάλα, παχὺ καὶ νοπόν, εἰς τὸν λοχαγόν, τὸν ὁποῖον κατέτρωγεν ὁ πυρετός.

Ἐν ᾧ ὁ Λουδοβίκος Κορμαῦς ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν σκηνήν του, ὁ μικρὸς βοημὸς ἤκουεν ἔξω τοὺς στρατιῶτας, οἱ ὁποῖοι συνωμίλουν περὶ τῆς ἐπικειμένης μάχης μετ' ἐπιπονησίαν καὶ χαρὰν.

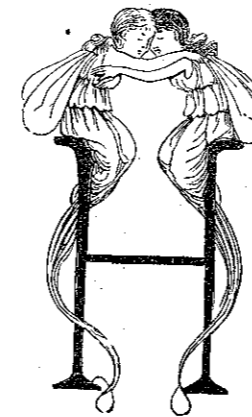
— Ἀδέλφια, ἔλεγεν ἓνας δραγόνος, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ μέρος εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἰταλίας· μοῦ φαίνεται πῶς αὐριο πού

«Ἐφθασε ὁ Αὐτοκράτωρ...» (Σ. 168, στ. α')

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΚΑΡΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Θελα σήμερα νὰ σὰς γράψω μίαν ἐκτενῆ ἐπιστολήν διὰ τὸ Πάσχα. Ἄλλ' οὐτε ὁ χρόνος μου τὸ ἐπιτρέπει, οὐτε ὁ καιρός (τὸ φύλλον αὐτό, ἐνεκα τῶν ἐορτῶν, τυπώνεται τόσο βιαστικά!) Καὶ ἀκόμη μία σκέψις: Ὁλοι βέβαια θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Πάσχα, καὶ θακούσετε τὸν θαυμασίον ἐκεῖνον πανηγυρικὸν τοῦ Χρυσοστόμου, πού ἀρχίζει μετ' ἀπὸ τὰς λέξεις: «Ἐἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαύτω νῦν τῆς λαμπρᾶς ταύτης πανηγύρεως...»

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ, τί ἄλλο θὰ ἠμποροῦσε νὰ σὰς γράψῃ κανεὶς!.. Περιορίζομαι λοιπὸν εἰς τὴν πασχάλινῃν αὐτὴν κάρταν, μετ' ἐκείνην αὐτὴν στέλλω τὸ ἐφίλ τῆς Ἀγάπης καὶ τὰς ἐγκαρδιῶν εὐχὰς μου. Χριστὸς Ἀνάστη! Σὰς ἀσάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

θάβροντήξη το τουφέκι, θάτ'ό γλεντίσωμε.
— Μακάρι, άπεκρίθη ένας νεοσύλ-
λεκτός, γιατί είνε ή πρώτη φορά που
θά ιδώ μάχη.

— Τότε λοιπόν είσαι τυχερός, υπέ-
λαβεν ό δραγόνος ανάπτων την πίπαν
του, γιατί αυτή ή μάχη θά μείνη ιστο-
ρική. 'Ο ίδιος ό Κοντοδεκανέας μās
τό ειπε στην προκήρυξι του : «Τρία ε-
θνη έχομεν έναντίον μας !» Καί θά τά
τσακίσωμε καί τά τρία !..

— Έξαφνα, γηραιός λοχίας, ό όποιος
επανήρθε από την ύπηρεσίαν του, έρ-
ριψε χάμω τόν σάκκον καί άνήγγειλε :

— Έφθασε ό Αυτοκράτωρ !

Κανείς δέν τό ήξευρεν άκέμη, καί ό
νεοσύλλεκτος άπεκρίθη :

— Περιέργο ! τώρα δά έπινα με τόν
υπηρέτη του στρατηγού, καί δέν μου
είπε τίποτα.

«Μεγαλειότατε, δέν είνε άνάγκη νά εκτεθής...»

— Δέ σου είπε τίποτα, ε ; υπέλαβεν
ό λοχίας' σου λέγω λοιπόν πως ό Αυ-
τοκράτωρ είνε έδω τόν μυρίζοντα ως
καί ή μύτες... τών παπουτσιών μου.

— Μ' από που τόν καταλαβαίνεις ;
ήρώτησε περιέργος ό Τιάρκος.

— Από που, μικρέ μου ; Μά είνε
τόσο εύκολο ! «Όταν ό Αυτοκράτωρ λεί-
πη, όλα γύρω είνε σαν ψόφια. Κύνταξε
όμως τώρα εκείνους τούς άγγελιαφό-
ρους που καλπάζου ες τό σταυροδρόμι,
εκείνα τά τάγματα που σηκώνου τή
σκόνη ετους λόφους... όλα κινούνται,
δλα ζούν. 'Ο Αυτοκράτωρ είνε έδω !

Η παραμονή της μάχης.

Ό λοχίας δέν ήπατάτο. Την ιδίαν
ήμέραν, είνε τās τρεις τό άπόγευμα, έ-
φθασεν ή κελή αυτοκρατορική φρουρά
καί έσχημάτισε τετράγωνον άπέναντι
του όροπεδίου του Πράτσεν, πλησίον
του Τέλλιντε, όπου ήσαν στρατοπεδευ-

μένοι οι ούσσάροι του Λουδοβίκου Κορμα.
Ό Τιάρκος, περιχαρής διότι θά έ-
βλεπεν εκ του πλησίον τόν Αυτοκρά-
τωρα, έσπευσε νά παρακολουθήση τούς
έλιγμούς της παλαιμάχου φρουράς.

Μόλις έσχηματίσθη με θαυμασίαν ά-
κρίθειαν τό τετράγωνον, οι ύπέροχοι έ-
κείνοι γρεναδιέροι διελύθησαν κραυγά-
ζοντες : Ζήτω ό Αυτοκράτωρ !

— Αμέσως οι σκαπανείς ήρχισαν νά
στήνουν τās σκηνάς, τās όποιās ό Να-
πολέων θά ήρχετο νά καταλάβη την
ιδίαν έσπέραν, διότι, καθώς ύπεσχέθη
είνε τούς στρατιώτας του, θά τούς διηύ-
θυνεν αυτοπροσώπως είνε την μάχην.

Ό Τιάρκος έβλεπε με περιέργειαν
έργαζομένους τούς σκαπανείς. Διά τόν
Αυτοκράτωρα καί τό έπιτελείν του ύ-
πάρχον τρεις σκηνά από ριγωτόν ύφα-
σμα κυανόλευκον με κρόστια κόκκινα.

— Επειδή έκαμε φύχος, οι
στρατιώται έσκέφθησαν
νά περικλείσουν την αυ-
τοκρατορικήν σκηνήν είνε
μίαν μεγάλην άχυροκα-
λύβην, ή όποία κατε-
σκευάσθη εντός μιάς ώ-
ρας. Άπετελείτο από δύο
διαμερίσματα συνεχόμε-
να. Το πρώτον ήτο έπι-
πλωμένον με μικρόν γρα-
φείον, με πολυθρόναν από
κόκκινον μαροκινόν δέρ-
μα καί με δύο σαμνία
διά τόν γραμματέα καί
τόν ύπασιστην της ύπη-
ρεσίας. Τόσον ή τράπε-
ζα, όσον καί τά καθίσμα-
τα ήσαν πτυκτά (πλιάντ).
Τό δεύτερον έχρησίμευεν
ως κοιτών καί είνε μόνον
μίαν μικράν σιδηράν κλί-
νην. Ό τάκης της αυ-

τοκρατορικής άμάξης έστρώνετο καί
πρό της κλίνης αυτών, ό δέ ταξιδιω-
τικός σάκκος, άνοιχτός έπί σαμνίου,
έχρησίμευεν ως τουαλέτα.

— Ενώκτωσεν ενώ σκαπανείς καί γρε-
ναδιέροι άπετελείωνον τās προετοιμα-
σίας. Ό Τιάρκος, ό όποιος τά είνεν
ιδή όλα, ήτοιμάζετο πλέον νά έπι-
στρέψη είνε την σκηνήν του Κορμα, όταν
είδεν εξαφνα ένα άνθρωπον, άκολου-
θούμενον από μερικούς αξιωματικούς,
νάφικπυή είνε τό τετράγωνον, τό σχη-
ματισθέν υπό τών στρατιωτών της
φρουράς.

— Ούτοι, αναγνωρίσαντες τόν Ναπο-
λέοντα, έσοφίσθησαν, διά νά φωτίσουν
τήν πορείαν του, νά τυλίξουν είνε τās
λόγχας των καί νάνάψουν ως δάδας
τό άχυρον επί του όποιου έκοιμώντο.
Ό αυτοκράτωρ, μειδιών, εισήλθεν είνε
τήν σκηνήν του φωτιζόμενος από την
αυτοσχέδιον αυτήν φωταΰσαν.

— Ό μικρός βοημής έτρεξε ν' αναγ-
γείλη την είδησιν της άφίξεως του
Ναπολέοντος είνε τόν Κορμα. Ό λο-
χαγός είνε σηκωθή, καί ριγών υπό τόν
φαιόν του μανδύαν, εκάθητο παρά την
θύραν της σκηνής του.

— Λοχαγέ μου ! λοχαγέ μου ! τώ
έφώναξε μακρόθεν ό Τιάρκος μόλις τόν
είδεν ό Αυτοκράτωρ έφθασε ! Κοιμάται
στή σκηνή του, έδω κοντά... τά είδα
με τά μάτια μου !

Καί πλησιάζας, διηγήθη όλας τās
λεπτομερείας, τās όποιās ό λοχαγός
ήκουσε μειδιών διά τόν άφελή ένθουσια-
σμόν του παιδιού. Άλλ' άμα έτελείωσε
τήν διήγησίν του, ό Τιάρκος παρετήρη-
σεν ότι ό λοχαγός έτρεμε καί τόν επέ-
πληξε. Διαιτι νά σηκωθή ; Διαιτι νά κα-
θήσθην είνε την θύραν ; Έκαμαν κρύο, θά
έχειροτέρους...

— Ό Κορμας ύψωσε τούς ώμους.
— Δέ βαρύνεσαι, είπε' πάντα θά μου
μείνη δύναμις έσο νά πάγω αύριο νά
σκοτωθώ !..

— Άλλ' ό Τιάρκος δέν τό έννοούσεν
έτσι αυτός είνεν ύποσχεθή είνε την Λευ-
κοθέαν νά προσέχη τόν άνδρα της καί
νά τής τόν φέρη μετά την μάχην σωόν
καί άδλαβή. Συναισθανόμενος λοιπόν
τήν ευθύνην του, άπεκρίθη με κομικήν
σοβαρότητα :

— «Όχι, λοχαγέ μου ! Έγώ δέν θέλω
νά πάτε νά σκοτωθήςτε, αλλά νά πολε-
μήσετε με τούς έχθρούς καί νά τούς
νικήσετε. Έλάτε, λοχαγέ μου, θά σας
δώσω τώρα ένα κουπάκι γάλα ζεστό
ζεστό, θά πάτε νά πλαγιάσετε πάλι καί
νά κοιμηθήςτε ήσυχα ως τό πρωί. »

Καί χωρίς νά περιμείνη την άπάν-
τησιν του λοχαγού, ό μικρός βοημής
έπήρε τό δοχείον, καί τρέξας προς την
Λέαν, ή όποία έβέλαξε περίλυπος είνε
τό σκότος, ήρχισε νά την άλιμέγη.

Μετ' όλίγας στιγμάς έπέστρεψε κρα-
τών με τās δύο του χείρας τό δοχείον,
γεμάτον γάλα λευκόν καί άφρώδες, τό
όποιον έτεινε πρόν τόν λοχαγόν, λέγων :

— Πίετε το, λοχαγέ μου ! Ούτε ό
Αυτοκράτωρ δέ θάχη άπόψε τέτοιο γάλα !

Καθ' ήν στιγμήν ό λοχαγός έφερε
τό κουπάκι είνε τά χείλη του, μεγάλη
άναστάτωσις έγινε είνε όλον τό στρατό-
πεδον, τό όποιον έφωτίσθη διαμιάς από
μυριάς δάδας, φερομένης είνε τό άκρον
τών τυφεκίων.

— Ζήτω ό Αυτοκράτωρ ! έκραύγαζαν
πανταχόθεν.

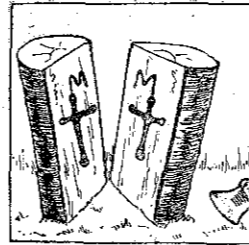
Ό Ναπολέων, πεζός, άνευ ούδεμιός
πομπής, έπεσκέπτετο ένκόγνιτο τά κα-
ταλύματα.

Οί στρατιώται, οι όποιοι έκοιμώντο ή
έζεσταίνοντο περίξ των πυρών, τόν άνε-
γνώρισαν άμέσως καί τόν ύπεδέχθησαν
με ένθουσιώδεις έπευφημίας.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Μυστηριώδη σημεία.

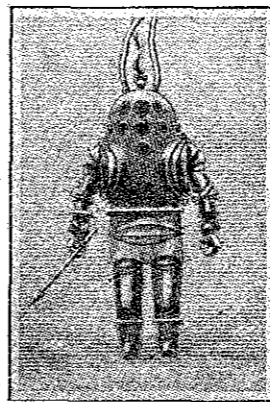
— Ό κορμός
αυτός του δέν-
δρου, από κά-
ποιον γερμανι-
κόνδασος, πρι-
ονισθήσεις δύο,
παρουσίασεν
είνε έκαστον τε-
μάχιον από ένα
σταυρόν, άνω-
θεν του όποιου ύπάρχει από έν Μπ. Οι
λεγόμενοι ρόζοι καί τά νερά του ξύλου
άποτελούν κάποτε σχήματα κατά τό
μάλλον ή ήττον κανονικά έπί της έπι-
φανείας των σανίδων. Άλλ' ό τόσον
κανονικός αυτός σταυρός καί τό τόσον
καθαρόν γράμμα ένεποίησαν κατάπληξιν
καί οι ξυλοκόποι του δάσους ένόμισαν
ότι πρόκειται περί θαύματος.

Περίεργον κόσμημα δένδρου.

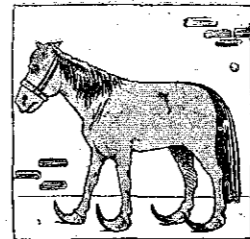
Κάτι ανάλο-
γον με τό πε-
ρίεργον που έ-
δημοσιεύσαμεν
είνε προηγούμε-
νον φύλλον.
Παρά την ρί-
ζαν του δένδρου
τούτου, όταν ήτο
άκόμη μικρόν,
εύρέθη κρανίον ανθρώπινον. Ένας κλώ-
νος, είνε την ανάπτυξιν του, έπέρασε
τās διακλαδώσεις του από τās όπας του
κρανίου. Καί σήμεραν τό δυστυχές κρα-
νίον, παρασυρθέν καί άνυψωθέν, εύρί-
σκεται είνε την θέσιν όπου τό βλέπετε !

Η τελευταία μόδα.

— Η εικών
αυτή παρι-
στά δύτην,
σπογγα-
λιέα, φο-
ρούντα στο-
λήν της τε-
λευταίας
μόδας, δη-
λαδή σά-
φανδρο-
νης τελευ-
ταίας έφε-
ρε ως ε.
Τήν είδεν
είνε έν περιοδικόν καί μās έστειλε νά
τήν δημοσιεύσωμεν ό φίλος μας Άργύ-
ρης Γ. Σακελλαριάδης, ό όποιος λέγει:
«Φαντάζομαι τόν τρόπον των καρχαριών
καί των άλλων πολυωνύμων κατοίκων
της θαλάσσης, όταν θά βλέπουν αίφνης
έμπρός των τό φοβερόν αυτό τέρας !

Έν άλογάκι.

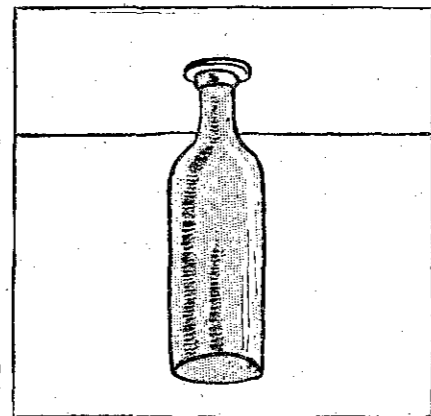
— Αμερικανός
κτηνοτρόφος, ό
κ. Σμιθ, άπέ-
κτισε κατ' αυ-
τάς έν άλογάκι
περιεργότατον.
Οί όνυχες του
ζώου είνε εκτά-
κτως μεγάλοι
καί γυρισμένοι
προς τās έπάνω, ώστε νομίζει κανείς ότι
φορεί τσαρούχια. Έννοείται ότι τό άλο-
γάκι με τās τερατώδεις όπλάς δέν είνε
δυνατόν νά πεταλωθή.

Θαυμασία γενειάς.

— Ίδου καί ή μεγαλειτέρα γενειάς του
κόσμου. Άνήκει είνε τόν Ιταλόν Jos6
Ronchetti καί έχει μήκος μ. 1,60. Μās
τήν άνεκοίνωσεν ό φίλος μας Φαίδων Τ.
Άμπελάς.

Παιγνιον.

— Μία πεντάρα έπάνω είνε τό τραπέζι
είνε σκαπασμένη με αυτήν την μποτίλ-
λιαν. Πως είνε ποτε νά την πάρετε
χωρίς νά σηκώσετε καί χωρίς νά έγχι-
ξете την μποτίλλιαν ;
Είνε πολύ εύκολον. Άρχίσατε νά κτυ-

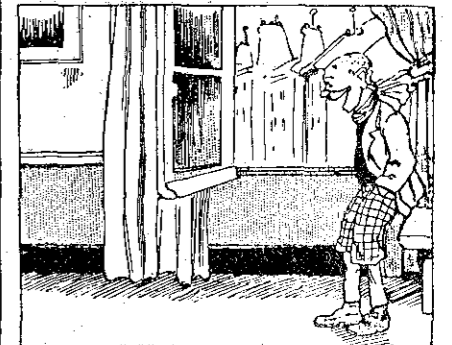
πάτε με τόν γρόνον σας σιγά-σιγά τό
τραπέζι, πλησίον της μποτίλλιας. Θά
ιδήτε μ' έκπληξιν σας ότι ή μποτίλλια
θά κινηθή, θά περιπατήση καί θά ξεσκε-
πάση μόνη της την πεντάραν, την όποιαν
παίρνετε.

Τιμότης παιδιού.

— Είνε την Νέαν Υόρκην, ένα πτωχό-
παιδο δώδεκα έτών, ό Τζών Σήλδερ,
εύρεν είνε ένα σιδηροδρομικόν σταθμόν
όγκώδες πορτοφόλι, περιόχον εκατόν
περίπου χιλιάδας δολλάρια είνε χαρτο-
νομίσματα καί έπιταγάς.

— Έτρεξεν άμέσως καί τό παρέδωσεν
είνε την Αστυνομίαν, χωρίς νά κρατήση
πεντάρα. Ό ιδιοκτήτης όμως, ό όποιος
έτυχεν εκατομμυριούχος, έχάρισεν είνε
τό παιδι όλόκληρον τό ποσό, κρατή-
σας μόνον...τό πορτοφόλι.

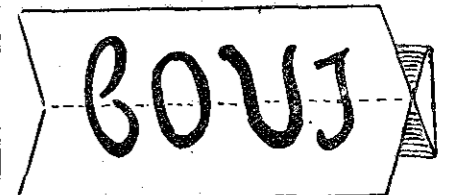
Μαγική εικών.

— «Αν βρής ποτε ό μπαμπάς τās ύποθή-
ματά του εκεί που του τās έκρυψε, νά με
κρεμάση. Βρήςτε τα λοιπόν σεις !

— Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, άγοραστής
ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τās Ά-
θήνας, τās Έπαρχιας καί τό Έξωτερικόν,
είμπορεί νά στείλη την λύσιν της άνω Μαγ.
Εικόνας είνε τό γραφείον μας (38, όδός Ευρι-
πίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με
μίαν δευάραν ή με ένα δευάλεπτον γρα-
ματόσημον. Τά όνόματα όλων των λυ-
τών θά δημοσιευθούν. Άναλόγως δέ του πο-
σού τό ύπολον θάποταλεσθή από τās δευάλε-
πτα, θά έγγραφώμεν καί πάλιν διά κλήρου
μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Δια-
πλάσεως δωρεάν, τόν πρώτον κληρωθό-
μενον δι' έν έτος, τούς δέ λοιπούς δι' έξ-
μηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθή συνδρο-
μητής, ή συνδρομή του θά παραταθή)

Λύσις του Παιγνίου του 18 φύλ.

— Ίδου πως πρέπει νά διπλωθή τό χαρ-
τίον διά νά σχηματισθή ή λέξις βους.

Ίδε τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητή του, Κεφ. Β

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Αί λειψάκια ποδ' στολίζουν δεξιά και αριστερά την μακράν λεωφόρον...

Ερμημος την στιγμήν έκείνην ή μακρά λεωφόρος, ποδ' ένώνεται με τόνον αρμονική γραμμή...

Από τήν μιά μεριά σπήτια με ευμορφους ρυθμούς και με καγγελόφρακτους κήπους βαρύνουν τόν μέρος αυτό...

Και ένφ από τή μιά μεριά, δγκοι μαρμάρων προσπαθούν να δεσμεύσουν μέσα σε κρυσταλλένιων παραθύρων σπήτια πολυπόθητη ετύχη...

Ριγολέττος

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Μίαν ήμέραν, δύο κόρακες είδαν ένα καθρέπτην, τόν όποιον κάποιος είχε βάσει εις ένα τραπέζι...

Τι να ίδου! Άλλους δύο κόρακες μέσα! Οι δύο φίλοι μας άρχίζουν να άγριεύουν...

Άλλά μία γάτα, μίαν άλλην φοράν, έδειχθη έξυπνοτέρα. Έτυχε να ίδη τόν εκυτόν της εις τόν καθρέπτην...

Παλιόροια

ΤΑ ΑΝΘΗ

Σάς βλέπω στό ταπεινό μου περιβολάκι, σάς βλέπω μέσα σε άπεράντους κήπους. Τό τραπέζάκι μου στολίζεται...

Μένα, στής κόρης, τά μαλλιά. Στολίζετε τήν ζωήν, στολίζετε και τόν θάνατον.

Κάθε λύπη μου σε σάς θέ να τήν πώ, κάθε χαρά μαζί θά τήν αϊοθανώσω. Η γλυκειά τοδ ρόδου εὐωδιά με μαγεύει...

Προχθές σάς είδα να στολίζετε ζωή γεμάτη έλπίδες, χθές σάς είδα 'ς ένα νεκρό. Σε βάβα πολύτιμα ή ζωή σας μαραίνεται...

Σεις, καλά μου άνθη, είσθε δ γλυκύοι τοδ βίου μου σύντροφος, σεις και εις τόν θάνατον θά μάς άκολουθήσετε.

Μασκότι

ΣΤΑ ΒΡΑΧΙΑ

Εαπλωμένη 'στά βράχια, ποδ' γλύφει τό κύμα έπλανούσα τή σκέψη 'στής ζωής τόν καυμό κι ή ψυχή μου έβρογκούσε...

Εαπλωμένη στα βράχια κάθε κύμα έρω- [τούσα] γιατί δ χρόνος να σβήνη κάθε νεότης χαρά, ξεψυχώντας με πόνο τό καθέν μου άπαν- [τούσε]:

«Ετσι πάντα διαβαίνει κάθε πλάνη γλυκιά.» Εαπλωμένη 'στα βράχια, μοιρολόισα έ- [πάνω] άπ' τόν άσπρο μου τάφο με θλιμμένη φωνή.

Κι 'άπεκρίθη από μέσα ή φωνή της χαράς: «Τι κλαίς; όποιος μ' άγγίζει, εὐθύς μ' [άφήνει νεκρή].»

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΝ

Μίαν έσπεραν δ Πάπ, δ διάσημος ποιητής της Άγγλιας, και δ Σουίφ έκάθητον εις τό καφενεϊον τοδ Βούρτσον...

Επειδή όμως έρωτάται άρκετά δυνατά, νέος άξιοματικός δ όποιος ίστατο όρθιος πλησίον της πυράς...

«Ο! είπεν ειρωνικώς δ Πάπ. Άφες, παρακαλώ, τόν νέον να παρατηρήσῃ...»

«Ο άξιωματικός έλαθε τό βιβλίον και παρατηρήσας όλίγον, είπεν ότι δέν έλειπεν ειμή έν έρωματικόν διά να καταστή ή φράσις καταληπτή.

«Παρακαλώ, κύριε, άπήνησεν δ Πάπ, δυσαρσενηθείς διότι εις στρατιώτης έφάνη σοφώτερός του, τί εινε τό έρωτηματικόν;»

(Έν τοῦ Άγγλιου)

Κυκλαμά

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟΧΡΟΥΝ ΦΟΡΕΜΑ...

Κυρία αξιγάπητος, με ροδόχρουν φόρεμα, μάς επισκέπτεται συνήθως τήν Κυριακήν. Είς τό σπήτι δλοι τρελλά τήν άγαπούμεν και τ' όνομά της τόσον συχνά λέγομεν...

Ερχεται τήν Κυριακήν μετά τήν Έκκλησίαν, καμαρωτή με άπειρόν χάριν 'όλοι κατ' έπάνω της τρέχουμεν ποίος να τήν πρωτοαπαδέξῃ...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

Είς ή καλλιτέρα και ειλικρινεστερα φίλη μας, ή φίλη όλων των Έλληνοπαίδων... Τήν έννοήσατε;... Έτσι όμως, θά σάς είπω τό όνομά της κ' έγώ, εινε ή λατρευτή μας...

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΘΕΜΑ: Μία Μαγική Εικόνα

Ο περιόνός μας Διαγωνισμός Ζωγραφικής δέν έδωσεν ίκανοποιητικά άποτελέσματα. Άλλ' αυτός δέν εινε λόγος διά να τόν καταργήσω...

Τό θέμα εινε: μία Μαγική Εικόνα. Γνωρίζετε καλά τās Μαγικές Εικόνας, διότι συχνά δημοσιεύω. Άλλ' έννοείται, ότι πρέπει να ζωγραφίσετε μίαν ιδιικήν σας, πρωτότυπον, από τήν φαντασίαν σας και όχι να τήν αντιγράψετε από έξον περιοδικόν...

Κάθε διαγωνιζόμενος εϊμπορεί να στείλῃ από μίαν έως τρείς Μαγικές Εικόνας, έκάστην με τήν λύσην της, γραμμένην από κάτω ή όπισθεν, μαζί με τό όνομα και τό ψευδώνυμον (άν έχῃ) τό άποστολέως.

Αί Μαγικαί Εικόνας, χωριστά καθαμά, πρέπει να εινε ζωγραφισμένα έπάνω εις πολύ άσπρο χαρτί, με μαύρον κραγιόν, σινιματιστά μελάνην ή σέπια. (Χρώματα και χρωματιστά μελάνην άποκλείονται.)

Είς τόν Διαγωνισμόν εϊμπορούν να λάθουν μέρος όσοι μόν έχουν ψευδώνυμον έγκειμένον διά τό 1910, οι δε λοιποί επί πληρωμή λεπτόν δένα εις γραμματόσημον, κατά τό σύνθηρ.

Μαγικαί Εικόνας διά τόν Διαγωνισμόν εινε δεκταί μέχρι τέλους Μαΐου. Βραβεία θάπονεμηθούν τά όρισμένα δι' δ-λους τούς Μικρούς Διαγωνιζομένους.

Αθήναι, 38, όδός Ευρύκλειου τήν 13ην Απριλίου 1910

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, άγαπητά μου παιδιά. Τό φύλλον αυτό ποδ' θά λάβετε τό Πάσχα, σάς φέρνει τό φιλ της άγάπης μου, μαζί με όλας τās μητρικάς μου εύχάς...

Πολύ μ' ευχαρίστησε τό εϋμορφο γραμματάκι σου, Παλιόροια. Διαγωνισμός Άσκήσεων να προκηρυχθή έντός όλίγου διά τήν Β' Έκαμητιαν τοδ 1910.

Και βέβαια πρέπει να τήν διορθώσης αυτήν τήν κακήν συνήθειαν, Άτική Νόξ. Δέν εινε σωστόν να λαμβάνης έπιστολάς και να μην άπαντάς.

Πραγματικώς, Κάριεν, θά ήχαριστήσο πάρα πολύ άν ήρχεσο εις τās Αθήνας τό Πάσχα. Θά σ' ένθουσίαζε προπάντων ή Μεγάλη Παρασκευή όπως έορτάζεται εδώ.

Κάποιος άστειος, μου γράφει ή Ηχώ της Δίμης, ετύπωσεν έπισκεπήρια με τās λέξεις «Εθρόνος Ροσάν, τής Γαλλικής Ακαδημίας» και τά έμοίραζεν εις τά σπήτια. Ο έξάδελφός της, μιμούμενος αυτόν, ετύπωσεν έπισκεπήρια με τās λέξεις «Αζαρίας, ψυχο-

γυός της Διαπλάσεως». Να ήτο τουλάχιστον πρωταπριλιά!..

Βασίλισσα της Κύπρου, ό αριθμός σου εινε 926. Άλλά δέν εινε άπόλυτος άνάγκη να τόν ξεύρης: άρκεί ποδ' τόν ξεύρω έγώ.

Νίφ Χανούμ, σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφεις και έλπίζω να μ' ένθουσίαζε τακτικά. Άν, όπως λέγεις, εϋγνωμήςε τόσον τήν Λεϊλά Χανούμ, διότι σ' ένέγραφε, προσπάθησε και σ' να έγγράψης καμμίαν άλλην, διά να σ' εϋγνωμήςε και αυτή.

Τοπογραφικά λάθη εις τό Κρουτογραφικόν, Φώτο Τραβέλλα, έννοούνται εύκόλως και δέν εινε άνάγκη να διορθώνονται.

Κάθε διαγωνιζόμενος εϊμπορεί να στείλῃ από μίαν έως τρείς Μαγικές Εικόνας, έκάστην με τήν λύσην της, γραμμένην από κάτω ή όπισθεν, μαζί με τό όνομα και τό ψευδώνυμον (άν έχῃ) τό άποστολέως.

Αί Μαγικαί Εικόνας, χωριστά καθαμά, πρέπει να εινε ζωγραφισμένα έπάνω εις πολύ άσπρο χαρτί, με μαύρον κραγιόν, σινιματιστά μελάνην ή σέπια. (Χρώματα και χρωματιστά μελάνην άποκλείονται.)

Είς τόν Διαγωνισμόν εϊμπορούν να λάθουν μέρος όσοι μόν έχουν ψευδώνυμον έγκειμένον διά τό 1910, οι δε λοιποί επί πληρωμή λεπτόν δένα εις γραμματόσημον, κατά τό σύνθηρ.

Μαγικαί Εικόνας διά τόν Διαγωνισμόν εινε δεκταί μέχρι τέλους Μαΐου. Βραβεία θάπονεμηθούν τά όρισμένα δι' δ-λους τούς Μικρούς Διαγωνιζομένους.

Αθήναι, 38, όδός Ευρύκλειου τήν 13ην Απριλίου 1910

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, άγαπητά μου παιδιά. Τό φύλλον αυτό ποδ' θά λάβετε τό Πάσχα, σάς φέρνει τό φιλ της άγάπης μου, μαζί με όλας τās μητρικάς μου εύχάς...

Πολύ μ' ευχαρίστησε τό εϋμορφο γραμματάκι σου, Παλιόροια. Διαγωνισμός Άσκήσεων να προκηρυχθή έντός όλίγου διά τήν Β' Έκαμητιαν τοδ 1910.

Και βέβαια πρέπει να τήν διορθώσης αυτήν τήν κακήν συνήθειαν, Άτική Νόξ. Δέν εινε σωστόν να λαμβάνης έπιστολάς και να μην άπαντάς.

Πραγματικώς, Κάριεν, θά ήχαριστήσο πάρα πολύ άν ήρχεσο εις τās Αθήνας τό Πάσχα. Θά σ' ένθουσίαζε προπάντων ή Μεγάλη Παρασκευή όπως έορτάζεται εδώ.

Κάποιος άστειος, μου γράφει ή Ηχώ της Δίμης, ετύπωσεν έπισκεπήρια με τās λέξεις «Εθρόνος Ροσάν, τής Γαλλικής Ακαδημίας» και τά έμοίραζεν εις τά σπήτια. Ο έξάδελφός της, μιμούμενος αυτόν, ετύπωσεν έπισκεπήρια με τās λέξεις «Αζαρίας, ψυχο-

γυός της Διαπλάσεως». Να ήτο τουλάχιστον πρωταπριλιά!..

Βασίλισσα της Κύπρου, ό αριθμός σου εινε 926. Άλλά δέν εινε άπόλυτος άνάγκη να τόν ξεύρης: άρκεί ποδ' τόν ξεύρω έγώ.

Νίφ Χανούμ, σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφεις και έλπίζω να μ' ένθουσίαζε τακτικά. Άν, όπως λέγεις, εϋγνωμήςε τόσον τήν Λεϊλά Χανούμ, διότι σ' ένέγραφε, προσπάθησε και σ' να έγγράψης καμμίαν άλλην, διά να σ' εϋγνωμήςε και αυτή.

Τοπογραφικά λάθη εις τό Κρουτογραφικόν, Φώτο Τραβέλλα, έννοούνται εύκόλως και δέν εινε άνάγκη να διορθώνονται.

Κάθε διαγωνιζόμενος εϊμπορεί να στείλῃ από μίαν έως τρείς Μαγικές Εικόνας, έκάστην με τήν λύσην της, γραμμένην από κάτω ή όπισθεν, μαζί με τό όνομα και τό ψευδώνυμον (άν έχῃ) τό άποστολέως.

Αί Μαγικαί Εικόνας, χωριστά καθαμά, πρέπει να εινε ζωγραφισμένα έπάνω εις πολύ άσπρο χαρτί, με μαύρον κραγιόν, σινιματιστά μελάνην ή σέπια. (Χρώματα και χρωματιστά μελάνην άποκλείονται.)

Είς τόν Διαγωνισμόν εϊμπορούν να λάθουν μέρος όσοι μόν έχουν ψευδώνυμον έγκειμένον διά τό 1910, οι δε λοιποί επί πληρωμή λεπτόν δένα εις γραμματόσημον, κατά τό σύνθηρ.

Μαγικαί Εικόνας διά τόν Διαγωνισμόν εινε δεκταί μέχρι τέλους Μαΐου. Βραβεία θάπονεμηθούν τά όρισμένα δι' δ-λους τούς Μικρούς Διαγωνιζομένους.

Αθήναι, 38, όδός Ευρύκλειου τήν 13ην Απριλίου 1910

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, άγαπητά μου παιδιά. Τό φύλλον αυτό ποδ' θά λάβετε τό Πάσχα, σάς φέρνει τό φιλ της άγάπης μου, μαζί με όλας τās μητρικάς μου εύχάς...

Πολύ μ' ευχαρίστησε τό εϋμορφο γραμματάκι σου, Παλιόροια. Διαγωνισμός Άσκήσεων να προκηρυχθή έντός όλίγου διά τήν Β' Έκαμητιαν τοδ 1910.

Και βέβαια πρέπει να τήν διορθώσης αυτήν τήν κακήν συνήθειαν, Άτική Νόξ. Δέν εινε σωστόν να λαμβάνης έπιστολάς και να μην άπαντάς.

Πραγματικώς, Κάριεν, θά ήχαριστήσο πάρα πολύ άν ήρχεσο εις τās Αθήνας τό Πάσχα. Θά σ' ένθουσίαζε προπάντων ή Μεγάλη Παρασκευή όπως έορτάζεται εδώ.

Κάποιος άστειος, μου γράφει ή Ηχώ της Δίμης, ετύπωσεν έπισκεπήρια με τās λέξεις «Εθρόνος Ροσάν, τής Γαλλικής Ακαδημίας» και τά έμοίραζεν εις τά σπήτια. Ο έξάδελφός της, μιμούμενος αυτόν, ετύπωσεν έπισκεπήρια με τās λέξεις «Αζαρίας, ψυχο-

γυός της Διαπλάσεως». Να ήτο τουλάχιστον πρωταπριλιά!..

Βασίλισσα της Κύπρου, ό αριθμός σου εινε 926. Άλλά δέν εινε άπόλυτος άνάγκη να τόν ξεύρης: άρκεί ποδ' τόν ξεύρω έγώ.

Νίφ Χανούμ, σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφεις και έλπίζω να μ' ένθουσίαζε τακτικά. Άν, όπως λέγεις, εϋγνωμήςε τόσον τήν Λεϊλά Χανούμ, διότι σ' ένέγραφε, προσπάθησε και σ' να έγγράψης καμμίαν άλλην, διά να σ' εϋγνωμήςε και αυτή.

Τοπογραφικά λάθη εις τό Κρουτογραφικόν, Φώτο Τραβέλλα, έννοούνται εύκόλως και δέν εινε άνάγκη να διορθώνονται.

Κάθε διαγωνιζόμενος εϊμπορεί να στείλῃ από μίαν έως τρείς Μαγικές Εικόνας, έκάστην με τήν λύσην της, γραμμένην από κάτω ή όπισθεν, μαζί με τό όνομα και τό ψευδώνυμον (άν έχῃ) τό άποστολέως.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεσφαι: εξ Αθηνών και Παι-
ραιώς μέχρι της 4 Μαΐου εν τών Έσταρ-
χιών μέχρι της 11 Μαΐου εν τού Έξωτερι-
κού μέχρι της 29 Μαΐου.

Ο χρόνος των λύσεων, επί του οποίου δέον να
γράφουι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι,
πρωλείται εν τώ Γραφείω μας εις φανέλ-
λους, εν έκαστος περιέχει 20 φύλλα
και τιμάται φρ. 1.]

199. Λογοπαλαιωδός Λεξιγράφος.

Είς ένα γράμμα μέσα
Έν άλλο γράμμα βάζω,
Και μία βασιλοπούλα
Από τόν τάφο βάζω.

Έστάλη υπό του Άγνωστου

200. Στοιχειογράφος.

Έπότησα τή μότη μου
Μακρότερη να κάνω
Και κάτι τι ελάχιστο
Κολλάω της έπάνω.
Μά βλέπω από τά θρια
Τά λογικά να βγαίνει,
Και από δω τόν Όλυμπο
Άμέσως νανάβαινη!

Έστάλη υπό του Πίστις-Πατρίς

201. Αίνιγμα.

Ρωμαϊός άναξ τού άρσενικόν μου,
Κάθε κεφάλι τού θηλυκόν μου,
Είδος άμάξης τού ουδέτερόν μου.

Έστάλη υπό του Έξοριστού Βασιλέα

202. Γωνία.

+ * * * * * = Πέλαγος.
+ * * * * * = Ημίθεος.
+ * * * * * = Χώρα της Ελλάδος.
+ * * * * * = Ουράνιον δν.
+ * * * * * = Νήσος τού Αιγαίου.
+ * * * * * = Νήσος της Ιταλίας.
+ * * * * * = Άκρωτήριο.

Οι σταυροί αποτελούν Θεάν.

Έστάλη υπό της Χαράς των Έλλήνων

203. Φύδην Μίγδην.

Όφύδο - στά - βαילוδάς - νάκ - εσίδυψι - σών
Έστάλη από τά Μαύρα Μάτια.

204. Συλλαβική Άκροστιχία.

Αι άρχικαι συλλαβαι των κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων αποτελούν καρπόν κοινοτάτων.
1. Θηρίον. 2. Μέταλλον. 3. Πόλις της
Άσίας, ιστορική διά μίαν συνοδον. 4. Έ-
πίγραμμα συνώνυμον τού τωόντι.

Έστάλη υπό του Έπερωσιτιστού τού Έθνους.

205. Μιστόν.

ουο - κς - αο - η - κλχγθς - υπή - στυ
Έστάλη υπό του Ζήτω ή Χιος

206. Γρίφος.

στο στο ήσαν ήσαν
στο στο ήσαν ήσαν ήσαν
στο λη στο ήσαν ήσαν
στο στο ήσαν ήσαν ήσαν ήσαν
στο στο ήσαν ήσαν
Έστάλη υπό του Δευτεπενταετούς Πλοιάρχου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Δοκήσεων των φύλ. 10, 11, 12 και 18
96. Κανάρης (Κανά, ρίς.) — 97. Νέφος
(ναι, φως.) — 98. Κάπρος - Κύπρος. — 99.
Πήρος - Πάρος.

100. Μ Ρ Ι Σ Ι Ο Ν
Τ Η Ν Ο Σ Σ Ο Λ Ω Ν
Κ Ι Μ Ω Λ Ο Σ Ν Ω Ε
Μ Π Ο Τ Σ Α Ρ Η Σ Ν

102.—Την άσπιδα.—103. ΣΤΕΓΗ, ΠΟ-
ΡΟΣ, ΑΘΗΝΑ (ΣΠΑΡΤΗ, ΤΟΟΣ, ΕΡΗ-
μός, ΓΟΝΑΤΟΝ, ΗΣΑΪΑΣ.)—104. Ο Περι-
κλής όμιλών, ήστραπτεν, έθρόντα, ζυνεκός
τήν Ελλάδα.—105. Έπισφάλης προσπέτεια
(επί σφα λ' εις πρό πε τι - α.)

106. Ιταλία (ήτα, Λεία.)—107. Άηδών
(α, η, Δών)—108. Άρτεμισία - Άρτεμισιον.
—109. Τό τούφεκι.—110. Τόκιον.

111. ΦΑΛΗΡΟΝ 112. ΓΡΑΝΙΚΟΣ
ΣΑΛΑΜΙΣ (ΡΙον, Άγίς, Νίνος,
Ι Α Ω Ι Ιος, Κρόνος, όρκος,
Μ Ε Ν Σ Σινά.)—113 ΜΕΛΑ-
Ο Ι ΠΟΜΕΝΗ(ΜΕΛπω,
Σ Α Ι ΠΟΛύτη, Άνδρο-
ΜΕθα, ΠαλαστίνΗ.)

—114. Ο καλός φίλος εις την ανάγκην φαί-
νεται.—115. Η Διάπλασις είνε ταμιείον γνώ-
σεων. (Ι δια πλας εις είνε-τα μέιον γνώσεων.)

116. Περίανδρος (περί, Άνδρος.)— 117.
Λάθος (λα, θώς.)—118. Σάλος-σανός.

119. Ρ Η Α Ν Α 120. Α Υ Ρ Α
Λ Ε Ρ Ρ
Ε Ω Ρ Ω Μ Η
Α Ν Α Ρ Η Σ

121. Νενίκηκά σε, Σο-
λομόν. (Λαμβάνομεν
ανά έν σύμφωνον έξ ά-
ριστερών, και ανά έν
φωνήν έκ δεξιών.)—
122. Χαλιού (ΧΑΛΙ..
ΜΑ.)—123. ΑΣΙΑ-ΛΕΩΝ (Άλλος, ΣΕ-
λας, Ιώνια, ΑΝαζαγόρας.)—124. Τά πα-
θήματα μαθήματα.—125. Ο Αριστοτέλης και
όΘεμιστοκλής ύπηρξαν γενναίοι. (ο αρ εις τι δις
-καιο-θεμ εις τοκλ-εις-ύπ' ήρξαν γ' έν ε ι.)

126. Άρτεμισιον (Άρτεμις, ίον.)—127.
Χιών-χιτών.—128. Ήρα-Άρη.

129. Μ Α Δ Α Γ Α 130—134. Τη άνταλ-
λαγή διά τού Μ: μύ-
θος, άριά, μαύρος,
Α Δ Α Ν Α Μαρία, άκμή.—135-
Α Α Β Α 136. 1, Άγριος, ά-
Α Ν Α γιος, άχιον, άπιον,
Γ Α ήπιον, ήπιος. 2, Δαι-
Α δμον, δάμων, δήμων, δήμος, δήλος,
δόλος, όλος, άλλος, Άγγλος, άγγελος.—

137. ΑΔΑΝΑ-ΘΕΤΙΣ (ΆΘως, ΔΕος,
ΆΤλας, Νιαγάρας, ΆΣτυαγής.)—138. Θε-
ούς αιδού και δέδιθι.—139. Μελέτη τού πάν
(Μέ λε τη-τόπ' άν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπ' άστοιχεία των 8 στοιχών
λεπτά 10, διά δά τους συνδρομητάς μας λεπτά 5
μόνον με παχέα στοιχία τού διπλάσιον, και με
με φα ι α τ α τού τριπλάσιον. Έλάττωτος όρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδή και άσ' ελαττωτάς των 15 πληρόν-
ται ώς να ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, έστο
και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά
στοιχεία των 8 στοιχών, υπολογίζονται ως 8 λέξεις
άπλά.—Αι μη συνδεδόμεναι υπό τού αντίμου
άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.]

Χαιρετώ Διαπλαστικόσμον, Ιδιαιτέρως
Άνοικτοκάρδους.—Μπαρουτοκαπι-
σμένη Γαλανόλευκη. (1, 75)

Α νταλλάσσω έκ Σύρου ταχυδρομικά δελ-
τάρια. Διεύθυνσις: Μορκεσία 1910,
Άθήναι, Poste Restante. (1, 76)

Α νταλλάσσω ταχυδρομικά δελτάρια διά-
φορα, πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Άρι-
στοτέλην Ν. Παύλου, Χαλκίδα. (1, 77)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 18 ΦΥΛΛΟΥ

[Ίδε την λύσιν εις την σελίδα 169]

ΑΘΗΝΑΝ: Άννα Ν. Βούλαρα, Θρασ. Άντα-
νάδης, Καλλιόπη Εδ. Διαλάρη, Ίσαία Σ. Σαρ-
φατής, Τηλέμ. Θ. Μησάκος, Ν. Έδμοσφούλης,
Θ. Κυριακόσ, Α. Α. Σκελλεαρίδης, Μιχ. Α. Πε-
σμαζόγλου, Λεων. Ζ. Μπίστης, Α. Θ. Δημαράς,
Έπ. Γ. Χαράλάμπης, Έλιμίνα Ζάννου, Λουκία
Ζάννου, Παναθηναϊκόσ, Άρ. Άλ. Έμπεριόκος,
Α. Α. Ριζάκης, Α. Π. Καρυτινάκης, Α. Μαρ.
Γιαννουκάκης, Άβερ. Κωνσταντινίδης (17ου),
Πελοπίδης Ζωγράφος (17ου), Δημ. Σ. Α.
ΠΕΡΑΙΩΣ: Σπ. Κ. Κουρβετάκης, Ι. Ι. Άστε-
ριάδης, Γ. Μ. Δαμβέργης, Άναστ. Ι. Καράσης,
Γουλ. Φόρστ, Ηλ. Η. Δομένικος, Π. Ι. Παπαθα-
νασόπουλος, Κ. Έλ. Παπαγιαννούπολος, Σπ. Π.
Βερέττας, Διον. Η. Γεωργιάδης, Έμμ. Α. Τσο-
λάκης.

ΕΠΑΡΧΙΟΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ι. Γ. Πορτούλης, Ίουλίνα Παναγο-
πούλου.
ΑΙΓΙΟΥ: Καν. Β. Σαυρόπουλος, Ι. Α. Κορτέσης
(17ου).
ΑΝΑΡΟΥ: Π. Α. Γονιός, Π. Α. Πασχάλης (17ου
και 18ου), Άνδρ. Α. Ραζής.
ΙΘΑΚΗΣ: Φίλωσ. Γ. Μαρούδας.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Άντωνία Ηλ. Μουνδρά, Σταμα-
τίνα Πιεραόου, Γαλανόλευκη, Έλένη Π. Μο-
σχίδου, Έλένη Ι. Βογοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Τασία Κοκλέβη.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Φοίβος Γ. Ίωάννου (17ου).
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ν. Γ. Καταΐτας.
ΜΗΔΟΥ: Έλένη Α. Μάλλη.
ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Α. Οικονομούπουλος, Έλευθ. Χαρα-
λάμπης, Γ. Ι. Χαϊδόπουλος, Έλευθ. Π. Κίτσος,
Έλένη Γ. Πετραλιά, Κ. Γ. Καρυσιτάκης, Ι. Άρ.
Μεσοηέτης.
ΣΥΡΟΥ: Ι. Α. Σκληράκης, Χαρίκλεια Α. Κλάδη,
Σπ. Θ. Σανθόπουλος, Θ. Άρ. Μπληζιώτης, Π.
Ν. Σαρούης, Γ. Ν. Περαδικάκης.
ΤΙΠΟΛΕΩΣ: Λάμπρος Άλεξόπουλος, Γεωρ. Κλεομ-
βρότου.
ΧΑΚΙΑΔΟΣ: Άρ. Παύλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Βικτωρία Φ. Κωνσταντινίδου.
ΚΑΪΡΟΥ: Π. Φανουράκης.
ΚΥΛΟΝΙΩΝ: Σεμέλη Χ. Στρογγύλη (17ου και
18ου), Μαριάνθη Ε. Δημητριάδου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Μαρία Μάλλα, Άλεξάν-
δρα Κ. Δανασή, Δανάη Κ. Δανασή, Κ. Π. Δια-
μανδοπούλοσ.
ΠΕΤΣΕΤΗΣ (Ρωσσίας): Άννα Σ. Μπαρμπούτη
(15ου).
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΓΑ: Όλγα Χ. Νικολάου, Γαλάτεια
Παρασκευά.
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): Όλγα Κιτσιούνη, Εδ-
θμινα Πουλιού.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Άλκ. Κ. Σπανδόγος, Σταθρ. Γ.
Παπαδόκης, Έμμ. Ι. Κανγαλάκης, Μ. Ι. Σαϊτά-
κης, Γ. Μ. Βαλαοής.
ΣΑΜΟΥ: Μπαρουτοκαπιτωμένη Γαλανόλευκη.
ΣΥΡΩΝΗΣ: Σενία Αήμα (17ου και 18ου), Λουκία
Λάσος, Μερόπη Αιποβάς (17ου και 18ου).
ΧΙΟΥ: Π. Α. Μησάρης, Ίωάννα και Κωνστ.
Γ. Χρυσκίνη (17ου).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εθρόντων δροήν την λύσιν τά άνόματα
ετέθησαν εις την Κληροπείδα και εκληρόθησαν
κατά σειράν οι έξής τρεις: ΣΠΥΡ. Π. ΒΕΡΕΤ-
ΤΑΣ, μαθητής Β' Έλλ. Σχολείου, όδός Νεωσοί-
κων 10, έν Πειραιεί, έγγραφεις διά μίαν έξαμη-
νίαν από 1 Μαΐου—31 Οκτωβρ. έ. έ. ΕΛΕΥΘΕ-
ΡΙΟΣ Π. ΚΙΤΣΟΣ Μακεδών, έν Πάτρας, έγ-
γραφεις διά τρεις μήνας από 1 Μαΐου—30 Ίουλιου
έ. έ. και ΚΑΛΑΙΟΗΝ ΕΥΑΓ. ΔΙΠΛΑΡΗ, διδα-
σκάλισσα, όδός Μεσοκώση, έν Άθήναις, έγγρα-
φεισα διά τρεις μήνας από 1 Μαΐου—30 Ίου-
λιου έ. έ.
Πλεονάζει θαγαμή 1,40, ή όποία δά προστεθή
εις τόν προσση διαγωνισμόν. Οι άποστειλάντες
τήν λύσιν άνευ δεκαλέπτου δέν αναφέρονται.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Όμονοίας,
όδός Δόρου, 8Α

Ώραι επισκέψεων 9-11 και 3-5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Έπουργείου της Παιδείας ός τού κα' έξοχήν παιδικών περιοδικών σύγγραμματα, άληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμιν ύπηρεσίας
και υπό του Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ός άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ, ΕΚΔΑΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Οδός Ευρυπίδου αρ. 38, παρά τού Βασιλείου, ΕΤΟΣ 32ον.—ΑΡΙΘ. 21

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων:—Την
παραμονή της μάχης τού Αουταρλίς, ο λο-
χαγός Δουδοβίκος Κορμας εθροισκείται με τόν
λόγον του εις τού Τέλλινις. Είνε
άσθενής, και ό μικρός βοήμος
Τιάρκος, ό προστατευόμενός του,
τόν περιποιείται. Τό βράδυ φθά-
νει εις τού στρατόπεδον ό Ναπο-
λέων, και περιέχεται ινκόγγιτο
τά καταλύματα. Οι στρατιώται
όμως τόν αναγνωρίζουν και τόν
επευφημούν.

Ένας παλαιάμαχος γρε-
ναδιέρος τόν έπλησίασε, και,
ύπαινιττόμενος την αυτοκρα-
τορικήν προκήρυξιν, τώ ειπε:
—Μεγαλειότατε, δέν έ-
χεις ανάγκην να εκτεθής, (*)
διά να μάς έδηγήσης εις τήν
μάχην. Σου υπόσχομαι έξ
όνύματος όλων των γρενα-
διέρων τού στρατεύματος, ότι
μόνον με τά μάτια θα πολε-
μήσης, και ότι αύριο θα σου
φέρωμεν τας σημαίας και τά
ρωσικά κανόνια, διά να έορ-
τάσης τήν επέτειον της στέ-
φειός σου.

—Μάλιστα! μάλιστα!
αυτό θα είνε τού μπουκέτο μας!
άνεκραζαν οι στρατιώται παν-
ταχόθεν.

Ο Αυτοκράτωρ συνεκινή-
θη βαθύτατα από τήν άφοσίω-
σιν των γενναίων εκείνων
άνδρών. Και στραφείς προς
τόν στρατηγόν Μπερτιέ και
τούς άλλους, ειπε με ύποτρέ-
μουςαν φωνήν:

(*) Ίδε εικόνα προηγουμένου
φύλλου, σελ. 168.

—Ίδού, κύριοι, ή ωραιότερα έσπέρα
τού βίου μου!
Βαδίζων βραδέως έν τώ μέσω των
έπευφημιών, ό Ναπολέων έφθασε πρό
της σπηνης τού Δουδοβίκου Κορμα.
Ούτος, βλέπων έρχόμενον προς αυτόν
τόν Αυτοκράτορα, παρέδωκεν έν τάχει
εις τόν Τιάρκον τού δοχείον τού γάλατος,
τό, όποϊον έπιγε τήν στιγμήν εκείνην,

Δέν επιτρέπεται να περάτη κεις... (Σελ. 174, στ. γ')

και έγερθείς, έπερίμενον εύθυνης και
άνιητος, να τώ άποστεινη τόν λόγον ό
Ναπολέων.

«Άν δέν μου έμιλήση—έσυλλογι-
ζετο,—σημαίνει ότι δέν αγαπά πιά τόν
μικρόν του και ότι είνε θυρωμένος
μαζί του...»

Άλλ' ό Ναπολέων, άναγνωρίσας
τόν λοχαγόν, έσταμάτησεν εμπρός του
και τώ ειπε μειδιών:

—Ά! σύ είσαι, μικρέ;
Χαίρω πολύ που σε βλέ-
πω, διά να σε συγχαρώ
διά τήν ύπόθεσιν της γε-
φύρας τού Θαώρ.

Ο Δουδοβίκος Κορμας,
άκούσας αυτάς τας λέξεις,
έμεινε άναυδος, μη γνω-
ρίζων άν ό αυτοκράτωρ
ώμιλει σοβαρώς ή άν τόν
επερίποιεζεν. Ο Ναπο-
λέων, αντιληφθείς τήν ά-
μηναν τού άξιωματι-
κού, προσέθεσε με αγα-
θότητα:

—Ναι, ναι, τά ξέρω,
ό Μυράτ μου τά διηγήθη
όλα. Δέν έγιναν άκριβώς
όπως θα έπιθυμούσες, άλ-
λά και έτσι ή επιστολή
μου έφθασε, καθώς μου
είχες ύποσχεθή. Είμαι εύ-
χαριστήμενος!

Έφ' έσον ώμιλει ό Αυ-
τοκράτωρ, ό λοχαγός ή-
σθάνετο να τόν πλημμυ-
ρίζη ή μεγαλητέρα χαρά.
Ο Ναπολέων ήτο εύχα-
ριστήμενος...δέν είχε πε-
ριπέση εις δυσμένειαν, ό-
πως έφοβήθη κατά τήν
αίματωσίαν του.

Όταν ή συγκίνησις του
έμετριάσθη όλίγον, έλαβε
και αυτός τόν λόγον και
ειπε:

—Μεγαλειότατε, εί-